

Niemand hoort het

Linwood Barclay bij Boekerij:

*Zonder een woord
Dicht bij huis
Vrees het ergste
Kijk niet weg
Het ongeluk
Geloof je ogen
Een tik op het raam
Geen veilige plek
Onhoudbaar
Niemand hoort het*

Linwood Barclay

Niemand hoort het

*Beneden klinkt getik. Maar Paul is de enige die het hoort.
Verliest hij zijn verstand... of zijn leven?*

ISBN 978-90-225-8650-1
ISBN 978-94-023-1266-9 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *A Noise Downstairs*
Vertaling: David Orthel en Ans van der Graaff
Omslagontwerp: Baqup / Blacksheep Design Ltd. / The Orion Publishing Group
Omslagbeeld: Backyard Productions via iStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 NJSB Entertainment Inc.
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Neetha

Proloog

Toen Paul Davis die avond begin oktober over de Post Road reed, was hij er vrij zeker van dat de licht slingerende auto vóór hem van zijn collega Kenneth Hoffman was. De oude donkerblauwe Volvo stationcar stond altijd in de buurt van West Haven College en was een rijdend cliché van waar een stereotiepe professor in reed.

Het was iets over elven en Paul vroeg zich af of Kenneth – altijd Kenneth, nooit Ken – wist dat zijn linkerachterlicht kapot was, en dat er licht lekte door de barst in de rode kunststof kap. Had hij laatst niet gezegd dat iemand op het parkeerterrein van de faculteit tegen zijn auto aan was gereden en geen briefje onder de ruitenwisser had achtergelaten?

Een kapot achterlicht zou Kenneth, hoogleraar wis- en natuurkunde, een doorn in het oog zijn. Hij zou zich beslist ergeren aan het verlies van achterkantsymmetrie, het mobiele equivalent van een niet-kloppende vergelijking.

Toen de Volvo weer naar de middenstreep dwaalde en daarna met een ruk terug zwenkte, begon Paul zich zorgen te maken dat er misschien iets met Kenneth aan de hand was. Was hij achter het stuur ingedut en toen wakker geschrokken, om tot de ontdekking te komen dat hij op weg was naar de andere weghelft? Was hij op weg naar huis nadat hij ergens te veel had gedronken?

Als Paul een politieagent was geweest, zou hij zijn zwaailichten en sirene hebben ingeschakeld en hem aan de kant hebben gezet.

Maar Paul was geen politieagent en Kenneth was geen willekeurige automobilist. Hij was een collega. Nee, meer dan dat. Kenneth was een vriend, een mentor. Paul had geen zwaailichten op zijn auto en ook geen sirene. Maar misschien kon hij Kenneth toch wel aan de kant zetten, zijn aandacht trekken, hem lang genoeg laten stoppen om Paul ervan te overtuigen dat hij in staat was auto te rijden. En als dat niet zo was, zou hij hem een lift naar huis geven.

Dat was wel het minste wat Paul kon doen, ook al waren Kenneth en hij niet meer zulke dikke vrienden als eerst.

Toen Paul net op West Haven was komen werken, had Kenneth een bijna vaderlijke belangstelling voor hem opgevat. Ze hadden tijdens een faculteitsavond ontdekt dat ze een gemeenschappelijke – en niet bepaald intelligente – interesse hadden. Ze waren gek op sciencefictionfilms uit de jaren vijftig. *Forbidden Planet*, *Destination Moon*, *Earth vs. the Flying Saucers*, *The Day the Earth Stood Still*. Ze waren het erover eens dat *The Attack of the 50 Foot Woman* niets minder dan een meesterwerk was. Toen ze over de onnozelleste onderwerpen bleken te kunnen kletsen, bood Kenneth Paul een stoomcursus ‘overleven op West Haven’ aan.

Het gekonkel binnen de academische wereld zou later wel aan bod komen, maar wat een nieuweling echt moest weten was hoe je een parkeerplaats moest bemachtigen. Wie was dé persoon bij de afdeling boekhouding die je aan zijn jasje moest trekken als er een fout was gemaakt met je salaris? Op welke dagen kon je de kantine maar beter mijden? (Dinsdag, zo bleek. Lever.)

Paul ging zich de jaren daarna realiseren dat hij een beetje een uitzondering vormde bij Kenneth. De man bood zijn diensten als gids gewoonlijk vooral aan vrouwelijke nieuwe personeelsleden aan, en kennelijk waren dié diensten een stuk intensiever.

Kenneth had veel kanten en Paul wist niet zeker of hij ze wel allemaal kende.

Maar ook al had hij zijn twijfels over hem, die waren niet zo ernstig dat hij zijn collega dodelijk zou laten verongelukken doordat die zijn stationcar in een sloot reed. Hij zou dan trouwens in zijn eentje verongelukken. Voor zover Paul het kon zien zat er niemand naast Kenneth.

De auto reed nu al meer dan een kilometer zonder naar de andere baan te slingeren, dus misschien had Kenneth alles wel onder controle, dacht Paul, maar hij reed alsof hij er niet helemaal met zijn hoofd bij was. Hij overschreed de snelheidslimiet, vervolgens flitsten zijn remlichten op – ook het kapotte – en vertraagde de auto. Dan nam zijn snelheid weer toe, om na een paar honderd meter opnieuw af te nemen. Kenneth leek veelvuldig naar rechts te kijken, alsof hij op zoek was naar een bepaald huisnummer.

Maar dit was een vreemde plek om daarnaar te zoeken, want hier stonden geen huizen. Aan dit deel van Post Road vond je bijna alleen maar bedrijven.

Wat was Kenneth precies van plan?

Niet dat je per se iets van plan moest zijn als je een uur voor middernacht door Milford reed, natuurlijk. Paul was zelf immers ook nog onderweg. Als hij na de theaterproductie door studenten van West Haven College meteen naar huis was gereden, was hij daar nu al geweest. In plaats daarvan reed hij doelloos rond.

Peinzend over Charlotte.

Hij had haar uitgenodigd mee te gaan. Hoewel Paul niet bij de productie betrokken was geweest, gold dat wel voor enkele van zijn studenten en hij voelde zich verplicht hen te steunen. Charlotte, die makelaar was, had de uitnodiging afgewezen. Ze had die avond een woningbezichtiging. En eerlijk gezegd sprak wachten terwijl een potentiële koper slaapkamers telde haar veel meer aan dan wachten op Godot.

Zelfs als zijn vrouw niet had hoeven werken, zou het Paul verbaasd hebben als ze was meegegaan. Ze leken de laatste tijd veeleer huisgenoten die een paar kamers deelden dan partners die hun leven met elkaar deelden. Charlotte was afstandelijk en afwezig. Het kwam gewoon door haar werk, zei ze wanneer hij erachter probeerde te komen wat haar dwars zou kunnen zitten. Hij vroeg zich af of het door Josh kon komen. Vond ze het vervelend als zijn zoon bij hen was? Nee, dat kon niet. Ze mocht Josh graag en had haar best gedaan hem het gevoel te geven dat hij welkom was en...

Hallo.

Kenneth had zijn richtingaanwijzer aangezet.

Hij stuurde de Volvo een industrieterrein op dat haaks op de doorgaande weg lag. Daar stond een lange rij bedrijven, die ongetwijfeld al minstens vijf uur dicht waren.

Als Kenneth onder invloed was of slaap had, was hij misschien toch zo verstandig om van de weg af te gaan en een poosje te slapen. Of misschien wilde hij een taxi bellen.

Het leek Paul nu hoe dan ook minder noodzakelijk dat hij zich erin mengde. Toch hield hij in en zette hij zijn auto langs de weg, net voor de straat waar Kenneth was afgeslagen.

De Volvo reed door naar de achterkant van het gebouw. Toen gingen de remlichten aan en stopte de auto vlak bij een container.

Paul vroeg zich af waarom Kenneth achterom reed en wat hij van plan was. Hij deed zijn koplampen uit, schakelde de motor uit en bleef staan kijken. Zijn overactieve fantasie riep het woord 'drugsdeal' op. Maar dat paste niet bij Kenneths karakter.

Bovendien leek er geen sprake van een ontmoeting. Er was geen ande-

re auto te zien, en er kwam ook geen verdachte persoon uit het donker tevoorschijn. Kenneth stapte uit en de binnenverlichting ging aan. Hij gooide het portier dicht, liep om de auto heen naar het portier aan de passagierskant en trok dat open. Daarna bukte hij om iets uit de auto te halen.

Paul kon niet zien wat het was, alleen dat het donker was – al zag alles er nu uiteraard donker uit – en ongeveer zo groot als een printer, maar onregelmatiger van vorm. Zwaar ook, te oordelen naar de manier waarop Kenneth ter compensatie van het gewicht iets achterover leunde toen hij het voorwerp de paar passen naar de container droeg. Hij tilde het hoger op en gooide het in de container.

‘Wat krijgen we nou?’ zei Paul zacht.

Kenneth gooide het passagiersportier dicht, liep terug naar de bestuurderskant en kroop achter het stuur.

Paul liet zich onderuit zakken op zijn stoel toen de Volvo keerde en weer naar de weg kwam rijden. Kenneth reed hem voorbij en vervolgde zijn weg.

Paul zag de achterlichten van de Volvo in de verte verdwijnen. Hij draaide zich om en keek naar de container. Hij twijfelde of hij zou gaan kijken wat Kenneth erin had gegooid of zijn vriend zou volgen. Toen hij Kenneth in het oog had gekregen, had Paul zich eerst nog zorgen om hem gemaakt. Nu was hij vooral nieuwsgierig.

Wat er ook in die container lag, het zou er naar alle waarschijnlijkheid over een paar uur ook nog wel liggen.

Paul draaide de contactsleutel om, deed zijn lampen aan en zette de auto in de versnelling.

De Volvo reed in noordelijke richting Milford uit. Voorbij de huizen, winkels en andere industrieterreintjes en over kronkelende plattelandswegen met hoge bomen ernaast. Op een gegeven moment passeerden ze een geparkeerde politiewagen, maar ze reden geen van beiden te hard.

Paul begon zich al af te vragen of Kenneth eigenlijk wel een bestemming in gedachten had. De remlichten brandden bij elke afslag even, maar vervolgens reed hij weer door, tot de volgende afslag. Kenneth leek opnieuw ergens naar op zoek te zijn.

Opeens zag het ernaar uit dat hij had gevonden wat hij zocht.

De auto reed van de weg af en de koplampen gingen uit. Paul, die ruim honderd meter achter hem zat, zag geen reden waarom Kenneth hier gestopt kon zijn. Er was geen inrit, en voor zover Paul kon zien geen huis in de buurt.

Paul overwoog even om gewoon door te rijden, maar dacht toen: weg met dat geheimzinnige gedoe. Ik moet weten of alles in orde is.

Dus zette hij zijn richtingaanwijzer aan en reed achter de Volvo de berm in, net toen Kenneth uitstapte. Zijn portier was open en de binnenverlichting van de auto was aan.

Kenneth verstarde. Hij zag eruit als een gedetineerde die op weg was naar de muur en nu gevangen werd in het zoeklicht van een bewaker op de toren.

Paul deed snel zijn raam open. ‘Kenneth! Ik ben het!’

Kenneth kneep zijn ogen tot spleetjes.

‘Ik ben het... Paul! Paul Davis!’

Het kostte Kenneth een tel om dat te verwerken, maar daarna liep hij naar Pauls auto, zijn hand voor zijn ogen om ze te beschermen tegen het licht van Pauls koplampen. Terwijl Paul uitstapte, maar de motor en de koplampen aan liet staan, riep Kenneth: ‘Jezus, Paul, wat doe jij hier?’

De klank van zijn stem beviel Paul niet: geïrriteerd, gespannen. Halverwege tussen de beide auto’s stonden Kenneth en hij tegenover elkaar.

‘Ik was er vrij zeker van dat het jouw auto was. Ik dacht dat je misschien problemen had.’

Hij was niet van plan te zeggen dat hij Kenneth al diverse kilometers volgde.

‘Alles in orde, geen probleem,’ zei Kenneth kortaf. Hij trok wat vreemd met zijn hoofd, alsof hij achterom wilde kijken naar zijn auto, maar zich met moeite inhield.

‘Reed je me achterna?’ vroeg hij.

‘Nee... niet echt,’ zei Paul.

Kenneth zag kennelijk iets in zijn aarzeling. ‘Hoelang al?’

‘Wat?’

‘Hoelang reed je al achter me aan?’

‘Ik reed echt niet...’ Paul zweeg. Hij zag iets achter in de Volvo liggen. Dankzij de binnenverlichting van de Volvo en zijn eigen koplampen zag hij dat er iets boven de onderkant van de achterrauit uit stak dat op stukken helder plastic leek.

‘Dat is niets,’ zei Kenneth snel.

‘Ik vroeg niks,’ zei Paul, die een stap dichterbij de Volvo liep.

‘Paul, stap in je auto en ga naar huis. Met mij is alles in orde. Heus.’

Pas toen zag Paul de donkere vegen op Kenneths handen en de vlekken op zijn overhemd en spijkerbroek.

‘Jezus man, heb je je gesneden?’

‘Er is niets aan de hand.’

‘Dat lijkt wel bloed.’

Toen Paul naar de Volvo liep, graaide Kenneth naar zijn arm, maar Paul trok zich los. Paul was zo’n vijftien jaar jonger dan Kenneth en redelijk goed in vorm, dankzij zijn regelmatige inspanningen op de squashbaan van de universiteit.

Paul stond bij de achterklep en keek door de ruit.

‘Jezus christus!’ zei hij, en hij sloeg zijn hand voor zijn mond omdat hij bang was dat hij zou moeten overgeven.

Kenneth stond achter hem en zei: ‘Laat... laat het me uitleggen.’

Paul deed een stap achteruit, draaide zich om en keek Kenneth met wijd open ogen aan. ‘Hoe... Wie is... Wie zijn dat?’

Kenneth zocht naar woorden. ‘Paul...’

‘Doe open,’ zei Paul.

‘Wat?’

‘Doe open!’ zei hij, naar de achterklep wijzend.

Kenneth ging voor hem staan en reikte naar de greep van de achterklep. Er ging nog meer binnenverlichting aan, waardoor ze beter zicht hadden op de twee lichamen die in de lengte in de auto lagen, allebei in plastic gewikkeld, het hoofd naar de achterklep toe, de voeten tegen de achterkant van de voorstoelen. De achterbank was platgelegd om ruimte voor hen te maken, alsof het om planken van de bouwmarkt ging.

Hoewel hun gelaatstreken sterk vertekend werden door het half doorschijnende plastic en door bloed, was duidelijk dat het vrouwen waren.

Twee volwassen vrouwen.

Paul stond verbijsterd naar hen te kijken, met open mond. Hij voelde zich niet langer misselijk, maar hevig geschokt.

‘Ik was op zoek naar een plek,’ zei Kenneth kalm.

‘Een wat?’

‘Ik had nog geen goede plek gevonden. Ik dacht aan die bossen daar, voordat, nou ja, voordat jij opdook.’

Op dat moment zag Paul de spade naast het lichaam van de vrouw links.

‘Ik ga de motor even uitzetten,’ zei Kenneth. ‘Dit is niet goed voor het milieu.’

Paul verwachtte dat Kenneth zou instappen en ervandoor zou gaan. Met de achterklep open konden de lichamen er wel eens uitvallen als hij flink gas gaf.

Maar Kenneth deed wat hij zei. Hij boog zich voorover en draaide de contactsleutel om, waarna de motor stilviel.

Paul vroeg zich af wie de twee vrouwen konden zijn. Hij had het idee dat dit niet echt gebeurde.

Er kwam een naam in hem op. Hij wist niet precies waarom, maar het gebeurde nou eenmaal.

Charlotte.

Kenneth kwam weer bij hem staan, achter de auto. Leek de man nou kalmer? Was hij opgelucht dat hij betrapt was?

Paul keek hem nog eens aan, maar zijn ogen werden al snel weer naar de lichamen getrokken. 'Wie zijn dat?' vroeg Paul met bevende stem. 'Zeg me wie het zijn.' Hij kon niet meer naar de vrouwen kijken en wendde zich af.

'Het spijt me dat ik dit moet doen,' zei Kenneth.

Paul draaide zich om. 'Wat spijt je...'

Hij zag de spade die Kenneth als een knuppel vasthield amper een tiende van een seconde voordat hij zijn schedel raakte.

Toen werd alles zwart.

Acht maanden later

1

Je zou kunnen denken dat de oude man achter in de SUV dood was. Hij zat in elkaar gezakt op de leren bank met de kruin van zijn bijna kale hoofd vol levertvlekken tegen het raam van het achterportier aan de bestuurderskant.

Paul liep naar de Lincoln toe – het was zo'n oud model waar die ene filmster in die lachwekkend pretentieuze commercials in rondreed – en keek door het raam naar binnen.

De kleine, magere man leek bijna te voelen dat er iemand naar hem keek. Hij bewoog zijn hoofd, ging langzaam rechtop zitten, draaide zich om, knipperde een paar keer en keek verbaasd naar Paul.

‘Alles goed vandaag?’ vroeg Paul.

De man knikte langzaam, zakte toen weer onderuit en legde zijn hoofd weer tegen het raam.

Paul liep verder over de oprit, naar een deur aan de zijkant van het twee verdiepingen tellende, gepotdekselde huis in Cape Cod-stijl aan Carrington Avenue. Er was een aparte ingang aan het eind van de oprit. Er hing een klein bronzen bord naast met daarop simpelweg: DR. ANNA WHITE. Hij belde kort aan, ging naar binnen en nam plaats in de wachtkamer, die net groot genoeg was voor twee beklede stoelen.

Hij keek een stapel tijdschriften door. Hij moest het dr. White nageven, in de drie maanden dat hij nu bij haar kwam, wisselden de tijdschriften regelmatig. Er lagen exemplaren van *Time*, *The New Yorker*, *Golf Digest* en *Golf Monthly*, dus misschien was zijn therapeute wel een verwoed golfer. Als er al iets op het aanbod aan te merken was, dan was het misschien dat ze de omslagen niet goed controleerde. Was het wel zo'n goed idee om tijdschriften als leesvoer aan te bieden met koppen als PARANOIA: HEBT Ú REDEN OM BANG TE ZIJN?'

Toch was dat het tijdschrift dat hij pakte. Hij wilde net doorbladeren naar het artikel toen de deur van het kantoor van dr. White openging.

‘Paul,’ zei ze glimlachend. ‘Kom binnen.’

‘Uw vader zit weer in uw auto.’

Ze zuchtte. ‘Het is goed. Hij denkt dat we op bezoek gaan bij mijn moeder in het tehuis. In de auto voelt hij zich op zijn gemak. Kom alsjeblieft binnen.’

Met het tijdschrift nog in zijn hand stond hij op en liep hij het kantoor van de therapeute binnen. Het zag er natuurlijk anders uit dan bij een gewone dokter. Geen onderzoekstafel met een lang vel wit papier erop, geen weegschaal, geen poster van het inwendige van het menselijk lichaam. Er stonden wel bruine leren stoelen, een bureau van glas en hout dat uit een catalogus van Herman Miller leek te komen, waarop bijna alleen een geopende, zilverkleurige laptop stond. Er was een muur met boekenplanken, rustgevende schilderijen van de zee, of misschien de Long Island Sound en zelfs een raam met uitzicht op een van de parken van Milford.

Hij liet zich in de gebruikelijke leren stoel neerzakken, terwijl de therapeute schuin tegenover hem plaatsnam. Ze droeg een rok tot op de knieën en Paul keek bewust weg toen ze haar benen over elkaar sloeg. Anna White – begin veertig, bruin haar tot op de schouders, ogen in dezelfde kleur, goedgekleed – was een aantrekkelijke vrouw, maar Paul had over dat zogenaamde overdrachtsgedoe gelezen, waarbij patiënten verliefd worden op hun therapeut. Dat zou hém niet gebeuren, had hij zich voorgenomen... Hij wilde zelfs niet die indruk wekken.

Hij was hier om geholpen te worden. Heel eenvoudig. Hij had geen behoefte aan nog een relatie die de relatie die hij al had nog gecompliceerder zou maken.

‘Probeer je een tijdschrift te stelen?’ vroeg ze.

‘O, nee,’ zei hij, en hij liet haar het omslag zien. ‘Er stond een artikel in dat ik wilde lezen.’

‘O, god,’ zei ze fronsend. ‘Dat had ik misschien beter niet neer kunnen leggen.’

Paul grinnikte. ‘De kop trok inderdaad wel mijn aandacht. Anders had ik misschien een golftijdschrift gepakt. Ook al speel ik geen golf.’

‘Die zijn van mijn vader,’ zei ze. ‘Hij is drieëntachtig en gaat nu en dan nog steeds de baan op, als ik tijd heb om mee te gaan. En hij staat heel graag op de oefenafslagplaats. Hij slaat nog steeds een emmer golfballen weg als geen ander. En de kans dat hij verdwaalt is stukken kleiner als hij niet echt de baan op gaat.’ Ze stak haar hand uit en Paul gaf haar het tijdschrift. Ze keek nog eens naar de kop en gooidde het blad toen op een bijzettafeltje.

‘Hoe is het met je hoofd?’ vroeg ze.

‘Fysiek of mentaal?’

‘Ik bedoelde fysiek.’ Ze glimlachte. ‘Voorlopig.’

‘Dokter Jones zegt dat mijn herstel naar verwachting verloopt, maar met een hoofdwond zoals ik had moet je wel een jaar alert zijn op vervolgschade. En die doet zich duidelijk nog voor.’

‘Zoals?’

‘De hoofdpijn, natuurlijk. En zo nu en dan vergeet ik dingen. Soms loop ik een kamer in en heb ik geen idee waarom ik daar ben. En dat niet alleen, ik herinner me af en toe ook niet hoe ik daar gekomen ben. Het ene moment ben ik in de slaapkamer, het volgende sta ik in de keuken en heb ik geen idee hoe dat gebeurd is. En ik ben nog niet gaan squashen. Ik durf het risico niet te nemen dat ik een klap tegen mijn hoofd krijg met een racket, of dat ik tegen de muur loop. Maar ik heb wel zin om weer te beginnen. Misschien binnenkort. Ik doe het gewoon rustig aan.’

Anna White knikte. ‘Prima.’

‘Slapen is nog steeds... nou ja, je weet wel.’

‘Daar komen we zo even op terug.’

‘Mijn evenwicht is weer best goed. En ik kan me aardig goed concentreren tijdens het lezen. Dat heeft een tijd geduurd. Het ziet ernaar uit dat ik over een paar maanden, in september, weer kan gaan werken.’

‘Ben je al naar de campus geweest sinds het incident?’

Paul knikte. ‘Een paar keer, om een beetje te wennen. Ik heb een college gegeven voor een zomercursus... een dat ik al eerder had gegeven, dus ik hoefde het niet helemaal opnieuw te schrijven. En ik heb een keer een werkgroep geleid en een goede discussie op gang gebracht. Maar dat was het wel.’

‘De universiteit is heel geduldig.’

‘Nou, ja. Ik denk dat ze dat toch wel geweest zouden zijn, maar aangezien het een lid van hun eigen faculteit was dat heeft geprobeerd me te vermoorden... Ze zijn inderdaad heel coulant geweest.’ Hij zweeg even en streek over zijn linkerslaap, waar de spade hem had geraakt. ‘Ik houd mezelf altijd voor dat het nog erger had kunnen zijn.’

‘Ja.’

‘Ik had bij Jill en Catherine achter in de Volvo kunnen eindigen.’

Anna knikte ernstig. ‘Hoe erg iets ook is, het kan altijd nog erger.’

‘Dat zal wel.’

‘Oké, dat was dus het fysieke gedeelte. Laten we nu overgaan op mijn vakgebied. Hoe is je stemming de laatste tijd?’

‘Het gaat op en af.’

‘Zie je hem nog steeds, Paul?’

‘Kenneth?’

‘Ja, Kenneth.’

Paul haalde zijn schouders op. ‘In mijn dromen uiteraard.’

‘En?’

Paul aarzelde, alsof hij zich geneerde. ‘Soms... ergens in de buurt.’

‘Heb je hem nog gezien sinds de vorige keer dat we elkaar spraken?’

‘Ik moest wat dingen halen bij Walgreens en ik wist zeker dat ik hem in de rij voor de kassa zag staan. Ik raakte volkomen in paniek, dus ik ben weggegaan, zonder de spullen in mijn mandje te kopen. Ik stapte in de auto en reed zo snel mogelijk weg.’

‘Geloofde je echt dat hij het was?’

Langzaam zei Paul: ‘Nee. Ik wist dat hij het niet kon zijn.’

‘Hoezo dat?’ Ze boog haar hoofd in zijn richting.

‘Omdat Kenneth in de gevangenis zit.’

‘Voor een dubbele moord en poging tot moord,’ zei Anna. ‘Het zou een driedubbele moord zijn geweest als die politieman niet net was langsgereden.’

‘Ik weet het.’ Paul wreef in zijn handen.

Het was niet zomaar geluk geweest dat er net een agent langskwam. De politieman in de auto die Kenneth en hij waren gepasseerd had besloten achter de Volvo met het kapotte achterlicht aan te gaan.

Anna leunde met haar armen op haar knieën naar voren. ‘Dat wordt mettertijd wel minder. Geloof me.’

‘En de nachtmerries?’ vroeg hij.

‘Heb je die nog steeds?’

‘Ja, twee nachten geleden nog. Charlotte moest me wakker maken.’

‘Vertel er eens over.’

Paul slikte. Hij had even tijd nodig. ‘Ik kon het slecht zien. Alles leek mistig, maar toen realiseerde ik me dat ik in plastic gewikkeld was. Ik probeerde het weg te duwen, maar dat lukte niet. En toen zag ik iets door het plastic heen. Een gezicht.’

‘Kenneth Hoffman?’

Paul schudde zijn hoofd. ‘Dat zou je denken. Hij komt er meestal wel in voor. Maar ik zag mezelf aan de andere kant, schreeuwend dat ik eruit moest komen. Het was alsof ik me tegelijk in het plastic en erbuiten bevond, maar vooral erin. Het is een nieuwe variant op de gebruikelijke nachtmerrie. Soms droom ik dat Charlotte een van de twee vrouwen ach-

ter in de auto is. Ik herinner me vaag dat ik destijds doodsbang was dat Kenneth Charlotte had vermoord, voor ik buiten westen raakte.’

‘Waarom dacht je dat?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ze wilde niet mee naar het toneelstuk. Mijn gedachten gingen gewoon die kant op.’

‘Natuurlijk.’

‘Maar goed, godzijndank is Charlotte er om me wakker te maken wanneer ik die nachtmerries heb. De laatste keer lag ik met mijn armen voor me uit te zwaaien omdat ik uit dat plastic probeerde los te komen.’

‘Kun je daarna wel weer in slaap komen?’

‘Soms, maar dat durf ik niet goed. Ik heb het idee dat de nachtmerrie dan alleen maar tijdelijk is stopgezet.’ Hij deed even zijn ogen dicht, alsof hij wilde zien of de beelden die hem die nacht hadden gekweld er nog steeds waren. Toen hij ze weer opendeed, zei hij: ‘En vier nachten geleden, geloof ik, droomde ik dat ik met hen aan tafel zat.’

‘Met wie?’

‘Je weet wel, Jill Foster en Catherine Lamb. In Kenneths huis. We typen om beurten een excuusbriefje. De vrouwen hadden allebei zo’n gruwelijke grijs. Het bloed drupte uit hun doorgesneden kelen en ze lachten naar me toen de typemachine voor mijn neus stond en ik niet wist wat ik moest schrijven. Ze zeiden: “Wij zijn al klaar! Wij zijn al klaar!” En je kent dat wel, toch, dat je in een droom de woorden niet echt duidelijk krijgt? Dat het maar een allegaartje is?’

‘Jawel,’ zei Anna White.

‘Nou, daarom is het zo frustrerend. Ik weet dat ik iets moet typen, anders zal Kenneth, die daar aan de kopse kant van de tafel staat en er verdomme uitziet als Nosferatu zelf – neem me niet kwalijk – me vermoorden. Maar eigenlijk weet ik dat hij me hoe dan ook wel zal vermoorden.’ Pauls handen begonnen te bibberen.

Anna legde kort een hand op de zijne. ‘Laten we even stoppen.’

‘Ja, oké.’

‘Laten we het ergens anders over hebben. Hoe gaat het met Charlotte?’ Paul haalde zijn schouders op. ‘Goed, denk ik.’

‘Dat klinkt niet vreselijk positief.’

‘Nee, het gaat echt wel beter. Ze steunt me echt, ook al moet het zwaar voor haar zijn om me dit te zien doormaken. Voor dit allemaal gebeurde, was het allemaal niet echt honderd procent tussen ons, weet u. Ik denk dat Charlotte zelf ook iets doormaakte, bijna een soort hertaxatie van haar leven. U weet wel: is dit waarmee ze tien jaar geleden dacht nu bezig te

zullen zijn? Onroerend goed verkopen in Milford? Niet dat daar iets mis mee is, natuurlijk. Ik denk alleen dat ze over andere dingen droomde toen ze jonger was. Maar het feit dat ik bijna dood ben geweest... nou, misschien is ze de dingen daardoor anders gaan zien. Het gaat nu beter.'

'En met je zoon? Josh?'

Paul fronste. 'Het kwam natuurlijk hard bij hem aan toen het gebeurde. Het idee dat je vader dood zou kunnen gaan... dat is niet gemakkelijk voor een jochie van negen. Maar ik heb niet lang in het ziekenhuis gelegen en hoewel ik nog verder moest herstellen – nog steeds – was het wel duidelijk dat ik niet direct dood zou neervallen. En hij brengt de meeste tijd bij zijn moeder door, dus hij is er vaak niet als ik 's nachts gillend wakker word.'

Paul deed een poging om te lachen, Anna stond zichzelf een glimlach toe en daarna zwegen ze allebei even.

Anna voelde aan dat hij ergens naartoe werkte, dus wachtte ze af.

Uiteindelijk zei hij: 'Ik wilde iets aan je voorleggen.'

'Ga je gang.'

'Ik heb het al met Charlotte besproken en zij denkt dat het misschien wel een goed idee is, maar ze zei dat ik eerst jou om je mening moest vragen.'

'Ik luister.'

'Het is nogal duidelijk dat ik... wat is het juiste woord? Geteisterd? Ik geloof dat ik geteisterd word door wat Kenneth heeft gedaan.'

'Ik zou misschien het woord "getraumatiseerd" hebben gebruikt, maar... ja.'

'Ik bedoel niet alleen omdat hij me bijna had vermoord. Dat zou al genoeg zijn. Maar ik kende hem. Hij nam me onder zijn hoede toen ik nog maar net op West Haven werkte. Hij was mijn vriend. We gingen samen wat drinken, deelden onze gedachten met elkaar... We hadden een band, weet u? Allebei gek op sciencefiction. Hoe is het mogelijk dat ik niet doorhad dat hij onder dat alles een monster was?'

'Monsters weten zich vaak heel goed te vermommen.'

Paul schudde zijn hoofd. 'Maar dan nog, ik vroeg me voor dit alles gebeurde al vaak af of ik hem eigenlijk wel echt kende. Herinnert u zich Walter Mitty?'

'Uit het verhaal van James Thurber?'

Paul knikte. 'Een saaie, doodnormale man die zichzelf in diverse heldhaftige rollen ziet. Kenneth kwam over als een saaie professor met een geheim leven als versierder. Alleen was het geheime leven bij hem geen

fantasie. Het was echt. Hij had een onderliggende charme die vrouwen – nou ja, sommige vrouwen – moeilijk konden weerstaan. Maar daar liep hij tegenover ons niet mee te koop. Hij liep niet op te scheppen over zijn nieuwste seksuele verovering.’

‘Dus hij vertelde je nooit over de vrouwen met wie hij omging?’

‘Nee, maar er werd wel over gepraat. Iedereen wist het. Wanneer hij tijdens een bijeenkomst van de faculteit zijn vrouw bij zich had, vroeg iedereen zich af of zij de enige in de zaal was die van niets wist.’

‘Kende je zijn zoon?’

‘Len,’ zei Paul, en hij knikte. ‘Kenneth was dol op die knul. Hij was een beetje – ik weet de politiek correcte term niet – maar hij was wat langzaam. Niet dat hij ergens in het spectrum zat of zo, maar hij zou beslist nooit zijn gaan studeren. Maar Kenneth bracht hem soms mee naar de campus, zodat hij urenlang in de bibliotheek de kunstboeken kon bekijken. Kenneth verzamelde een stapel boeken voor Len, zodat hij die pagina voor pagina kon doorbladeren. Hij keek graag naar de plaatjes.’ Paul schonk Anna een verbijsterde blik. ‘Hoe valt dat te rijmen met wat hij heeft gedaan? Die twee vrouwen vermoorden? En de manier waarop! Ze hun verontschuldiging laten uittikken voordat hij hun de keel... Ik kan er met mijn hoofd niet bij.’

‘Het is moeilijk, ik weet het. Dus je wilde me iets voorleggen.’

Hij zweeg nog even. ‘Ik wil niet meer proberen het allemaal te vergeten; ik wil het onder ogen zien. Ik wil meer weten. Ik wil alles weten. Over wat er met me is gebeurd. Over Kenneth. Ik wil met de mensen praten wier leven hij heeft beïnvloed. En niet alleen in slechte zin. Ook in de goede. Ik wil alle verschillende Kenneths begrijpen. Als dat mogelijk is, zou ik graag met hem gaan praten, als ze me binnenlaten in de gevangenis. En als hij mij wil zien, natuurlijk. Ik denk dat ik op zoek ben naar het antwoord op een belangwekkendere vraag.’

Anna maakte een tentje van haar vingers. ‘En die luidt?’

‘Was Kenneth een slecht mens? Is Kenneth een slecht mens?’

‘Ik zou gewoon ja kunnen zeggen en je de moeite besparen.’ Ze ademde diep in en toen langzaam uit. ‘Voor beide opties valt iets te zeggen. Denk je echt dat het zou helpen?’

Het duurde even voor Paul antwoord gaf.

‘Als ik het kwaad overdag in de ogen durf te kijken, hoef ik er in mijn slaap misschien niet meer voor op de vlucht te slaan.’

2

Anna liep met Paul Davis mee naar de deur. Hij liep over de oprit door naar zijn auto terwijl Anna bleef staan om – voorzichtig, zodat haar vader er niet uit viel – het achterportier van haar Lincoln SUV te openen.

‘Kom mee naar binnen, pap.’

‘O, hé, Joanie. Ik was zeker ingedut.’

‘Ik ben Anna, pap. Niet mam.’

‘O, natuurlijk. We moeten maar gauw gaan. Joanie moet zo gaan lunchen.’

‘Ze zit niet meer in Guildwood, pap,’ zei Anna zacht. ‘Ik zal wat koffie voor je inschenken. Er staat nog een halve pot.’

‘Koffie,’ zei hij. ‘Dat klinkt goed.’

Hij zwaaide zijn benen naar buiten en gleeed toen heel voorzichtig van de zitting tot zijn voeten de grond raakten, als een parachutist in slow motion.

‘Tada,’ zei hij. Hij keek omlaag en zag dat zijn ene schoenveter los was. ‘Voor mijn volgende act zal ik mijn schoenveters strikken.’

‘We gaan eerst naar binnen,’ zei Anna, die het portier dichtdeed en met haar vader naar binnen liep.

Daar ging haar vader meteen in een van de wachtkamerstoelen zitten om zijn schoenveter te strikken.

‘Ik zal koffie voor je pakken, dan kun je boven televisie gaan kijken,’ zei ze.

Hij salueerde naar haar. ‘Ja, baas.’

Anna liep niet naar haar kantoor, maar nam de gang naar het woonhuis. In de keuken pakte ze een schone mok uit de kast en schonk er koffie in.

Ze hoorde vaag de zijdeur open- en weer dichtgaan. Ze hoopte dat haar vader niet had besloten weer in de auto te gaan zitten. Toen bedacht ze dat haar volgende cliënt misschien gearriveerd was.